

Post 29 Korsgranbråten

Postplassering: Litt oppe i bakken bak ruinene og minneplaten.

Sørvest for Tverrsjøens står et skilt til Korsgranbråten. Fra veien er det ca. 300 m opp til den tidligere boplassen. Går en dit kan en undres over hvorfor Abraham slo seg ned her, midt i den steinete, bratte lia. Grunnen sies å være en virvelvind som nettopp hadde revet opp trær og jord, og skapt en god og lettere start for videre jorddrift akkurat her. Plassen var oppført uten tillatelse, men Abraham etterlevet på sin egen måte påbudet om at hus med fire vegger ikke fikk reises i disse trakter. Han reiste nemlig bare 3 vegger, mens fjellet utgjorde den fjerde. Steinhellen står der fortsatt, med minneplate over denne markas einstøing og original. Restene av huset ble brukt til å bygge opp Tverrsjøstallen i sin tid.

«Abraham var en særpreget skikkelse. Han var to meter høy, stygg som juling, fillete og møkkete, og luktet vondt, gikk med hullete og svettesure fotkluter, håret hang i tjafser, og buksene bøtte han med hyssing. Skremme unger kunne han også, ikke minst på Finnstad, hvor det var elleve av dem. Så skremmende var han «at kyrne kasta kalva bare dom såg'n», sies det».

Men en skogens mann var han, glad i alt som hadde med naturen å gjøre. Hilleborg, konen hans døde i 1883, og i Helleborgs begravelse fikk han det for seg at presten tok betalt pr. salmevers, og avbrøt ham derfor etter ett vers. *"Er det nok for Helleborg, er det nok for presten"*, skal han ha sagt. Etter Hilleborgs død ville Abraham etter hvert ha seg ny kjerring, selv om han var godt opp i sekstiåra. Ung skulle hun også være, ikke et år over tredve. *«Gammal gris»* kalt folk ham, men Abraham svarte at han hadde nå lært at skal du reparere en skigard, må du legge ny staur inntil den gamle. Men behovet for ny kjerring kunne ikke lenger være til stede mente folk, så gammel som han var. *«Om stammen er røtin, er kvisten god»*, svarte Abraham. Men gift igjen ble han ikke.

På Finnstad var Abraham ofte. Gustav Finnstad (1889-1970) husket ham godt, og var like redd hver gang han dukket opp. Gustav trodde han var selve Perhustrollet, før faren fortalte ham hvem karen var. Som 12-åring måtte Gustav med kløvhest til bygda hver uke for å handle. Stien passerte nær Korsgranbråten, og selv om Abraham var død og plassen forlatt, skygget hesten alltid unna og da gikk det kalde gufs nedover ryggen på unggutten.

(Kilde: Sverre Grimstad. «Nordmarka i Nord»)

